

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XVI. Solo metu mortis & iudicii, se aliquatenus coercitum in voluptatibus carnalibus: alioqui Epicuro palmam daturum & voluptati, quæ extra Deum vera non est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

N O T Æ.

1.9.6. a *Naturali ex illa filio meo*) cui Adeodatus nomen erat: de quo infra.

V S V S.

Pfal. 75.
12.

1. Concubina Augustini vovit Deo, se alium virum nescituram, unde colligere potes, viguisse in antiqua Ecclesia consuetudinem vovendi continentiam & castitatem, ut pluribus explicat S. D. in illud Davidis, *Vovete & reddite, Domino Deo vestro omnes &c.*

Alius, inquit, vovet Deo castitatem conjugalem, ut prater uxorem non noverit aliam. Alii etiam vovent, etsi experti tale conjugium, ultra nihil tale pati, nihil tale concupiscere, aut sustinere; & ipsi voverunt aliquid majus quam illi. Alii virginitatem ipsam ab ineunte aetate vovent, ut nihil tale experiantur, quale illi experti sunt, & reliquerunt; & isti voverunt plurimum. Alii vovent domum suam esse hospitalem omnibus sanctis advenientibus; magnum votum vovent. Alii relinquere omnia sua distribuendo pauperibus, & ire in communem vitam, in Societatem Sanctorum; magnum votum vovit, &c. Ita S. D. illustri veteris Ecclesie testimonio refellit Sectariorum audaciam, qui vota damnarunt, quia violarunt: plerique ex monasteriorum Apostatis prognati.

2. Mira Dei longanimitas, in electorum conversione expectanda. Discessit concubina prior ab Augustino, nec tamen ille discessit ab animo peccandi: alteram quæsit consuetudine libidinis urgente, nec prioris pœnitentiam imitatus est. Sed non omnibus hanc Deus exhibet patientiam, in Augustino misericors, in aliis severus, nemini injurius.

C A P. XVI.

Solo metu mortis & judicii, se aliquatenus coercitum in voluptatibus carnalibus: alioqui Epicuro palmam daturum & voluptati, quæ extra Deum vera non est.

1. **T**ibi laus, tibi gloria, fons misericordiarum. Ego fiebam miserior, & tu pro-

propinquior. Aderat jam jamque dextera tua, creptura me de cœno, & ablutura, & ignorabam. Nec me revocabat à profundiore voluptatum carnalium gurgite, nisi metus mortis & futuri judicii tui, qui per varias quidem opiniones, nunquam tamen recessit de pectore meo. Et disputabam cum amicis meis Alipio & Nebridio, de finibus bonorum & malorum, & Epicurum accepturum fuisse palmam in animo meo, nisi ego credidissem post mortem restare animam vitam, & tractus meritorum, quod Epicurus credere noluit.

2. Et quærebam, si essemus immortales, & in perpetua corporis voluptate, sine ullo amissionis terrore viveremus, cur non essemus beati, aut quid aliud quæreremus? Nesciens idipsum ad magnam miseriam pertinere, quod ita demersus & cæcus, cogitare non possem lumen honestatis, & gratis amplectendæ pulchritudinis, quam non videt oculus carnis, & videtur ex intimo. Nec considerabam miser, ex qua vena mihi manaret, quod ista ipsa, foeda tamen, cum amicis dulciter conferebam: nec esse sine amicis poteram beatus, etiam secundum sententiam, quam tunc habebam in quantalibet affluentia carnalium voluptatum. Quos utique amicos gratis diligebam, vicissimque ab eis me diligere gratis sentiebam.

3. O tortuosas vias! Væ animæ audaci, quæ speravit, si à te recessisset, se aliquid melius habituram. Versa & reversa, in tergum, & in latera, & in ventrem, & dura sunt omnia. Et tu solus requies. Et ecce ades; & liberas à miserabilibus erroribus, & consti-

tuis nos in via, & consolaris, & dicis: Currite, ego feram, & ego perducam, & ibi ego feram.

N O T Æ.

V. tract. a
de Epicu-
reis &
Stoicisto.
6.

Epicurum) Est hic Philosophus passim infamis, ob suam de beatitudine sententiam, quam, ut communis opinio fert, in voluptate carnis constituit, ut sæpe alibi asserit S. D. quamvis non nemo censeat illum intellexisse voluptatem animi omni dolore vacantis. Sed damnatur communi omnium sensu, ita ut & Poeta quoque appellet, *Epicuri de grege porcum*, voluptatis Sectatorem.

V S V S.

- Ecclesi. 7. I.
46.
- hæresi 46.
ad Quod-
vult.
- V. Less.
l. 1. de
fum. bono
4. 4.
1. *Memorare novissima tua; & in aeternum non peccabis, aut certe minus peccabis, si memoria sit minus serua, qualis fuit in Augustino Manichæo. Credidisse vero Manichæos supplicia improborum post mortem testis est S. D. asserens illos docere substantiam mali finito isto seculo, post conflagrationem mundi in globo quodam, tanquam carcere sempiterno esse victuram. Cui globo affirmabant accessurum semper & adhasurum, quasi coopertorium atque tectorium ex animabus, natura quidem bonis, sed tamen, quæ non potuerant, à contagione mali purgari.*
2. Recte deplorat stultitiam suam, quod putaverit beatitudinem in voluptate carnis posse consistere, cum ea ipsa sine amicorum solatiis ei jucunda non esset, major ergo delectatio est amicitia, quam libidinis. Certe belluini animi est, lutum pro beatitudine amplecti.
3. Hæc est conclusio, quam omnes carnis voluptates pervagatus fecit Augustinus, *Versa & reversa in tergum & in latera, & in ventrem, & dura sunt omnia, & tu (Domine) solus requies, beatus qui hoc agnoscit, nec alibi quiescit.*